

KANCELARIA SENATU

03980200765320
RPW/7102/2023 P zał.
2023-03-30 rej. Bronisz Karol

Prezes
Adam Głapiński

Warszawa, marca 2023 r.

DP.IV.024.85.2023.MJ

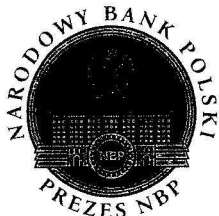
**Pan
Krzysztof Kwiatkowski
Senat RP
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej**

Szanowny Panie Przewodniczący,

w nawiązaniu do pisma z dnia 3 marca 2023 r. sygn. BPS.DKS.KU.0401.3.2023, skierowanego do Prezesa NBP i Przewodniczącego Komitetu Stabilności Finansowej, dotyczącego prośby o opinię w sprawie zmian zaproponowanych w projekcie ustawy o zmianie ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym – (druk senacki nr 916), przedstawiam następujące stanowisko Narodowego Banku Polskiego.

Ustawa o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym przewiduje, że Komitet Stabilności Finansowej działa w dwóch zakresach, tj. w zakresie nadzoru makroostrożnościowego (KSF-M) oraz w zakresie zarządzania kryzysowego (KSF-K). Postulat wyrażany projektowanymi zmianami art. 9 ust. 2, dotyczący wprowadzenia analogicznego obowiązku informowania Sejmu RP o działaniach KSF w zakresie zarządzania kryzysowego do tego, jaki ma już obecnie miejsce w przypadku KSF-M, budzi zastrzeżenia z uwagi na odmienne cele i charakter zadań obu Komitetów.

1/3

KSF-M pełni funkcję organu właściwego w zakresie nadzoru makroostrożnościowego w Polsce. Nadzór makroostrożnościowy obejmuje identyfikację, ocenę i monitorowanie ryzyka systemowego oraz działania mające na celu ograniczenie tego ryzyka poprzez zastosowanie instrumentów makroostrożnościowych. Działania KSF-M mają charakter prewencyjny i odnoszą się do całego systemu finansowego lub jego określonej części, ale co do zasady nie odnoszą się do pojedynczych instytucji finansowych. Posiedzenia KSF-M mają charakter cykliczny i odbywają się co najmniej raz w kwartale.

Tymczasem rolą KSF-K jest m. in. zapewnienie właściwego obiegu informacji pomiędzy członkami Komitetu oraz koordynowanie działań instytucji reprezentowanych w KSF w przypadku bezpośredniego zagrożenia dla stabilności systemu finansowego lub zidentyfikowania instytucji finansowej, której sytuacja finansowa może stanowić zagrożenie dla dalszego jej funkcjonowania. Zajmuje się on więc często kwestiami bardzo wrażliwymi, dotyczącymi pojedynczych podmiotów, których sytuacja finansowa jest przeważnie bardzo trudna. Przy czym należy podkreślić, że KSF-K nie ma uprawnień do podejmowania żadnych konkretnych działań, a jedynie służy jako platforma wymiany informacji. Konkretnie działania podejmowane są przez instytucje reprezentowane w Komitecie w sposób niezależny, zgodnie z ich mandatem i kompetencjami. Zdarzenia, będące przedmiotem zainteresowania KSF-K mają charakter zazwyczaj jednostkowy i nieregularny, co znajduje odzwierciedlenie w zmiennej częstotliwości posiedzeń KSF-K. Publiczne ujawnianie informacji z prac Komitetu (w podobny sposób, jak to dzieje się w przypadku raportowania KSF-M) w zakresie bieżących lub zaistniałych w przeszłości problemów indywidualnych instytucji może stanowić samoistny czynnik pogarszający ich sytuację – nie tylko w odniesieniu do konkretnej instytucji finansowej, ale także w odniesieniu do całego sektora – z uwagi na możliwość wystąpienia efektu niekontrolowanych zachowań (paniki) i gwałtownego wycofywania depozytów z jednego lub kilku banków. Powyższa opinia nie stoi w sprzeczności z potrzebą wypracowania odpowiednich, formalnych kanałów informowania Sejmu RP w przypadkach, gdy powaga sytuacji tego wymaga.

W związku z powyższym Narodowy Bank Polski proponuje pozostawienie obecnego brzmienia art. 9 ust. 2 ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym.

Z poważaniem,

Prezes
Narodowego Banku Polskiego
Marcin Gajdański